

[Aage Fogh.]

Det er heller ikke væsentlig flere penge, end arbejdsmændene måtte have brug for. Når vi har givet disse bevillinger, kan vi i kommissionen få talt ud om, hvilke ændringer der eventuelt skal foretages.

Til det ærede medlem hr. Poul Sørensen og andre vil jeg sige, at jeg er villig til at se på alle fornuftige forslag, der måtte komme frem om ændringer, der har til formål at lægge forholdene sådan til rette, at arbejdsløshedskasserne i fremtiden kan hvile i sig selv.

Alfred Jensen: At vi har en sag som den foreliggende til behandling, er udtryk for, at vor arbejdsløshedslovgivning er aldeles utidssvarende og utilfredsstillende. I en tid, hvor beskæftigelsen har været relativt høj, og hvor et forbund som Dansk Arbejdsmands Forbund til arbejdsløshedskassen har opkrævet et relativt højt kontingent, er denne arbejdsløshedskasse faktisk kommet i en situation, der minder om fallit.

Det materiale, der ledsager lovforslaget, giver den oplysning, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse i dag står med 400 000 kr. Det er alt, hvad man har til at gå de kommende udgifter i møde med, hvis man ikke får forskud på tilskud, ekstratilskud eller lån. Det oplyses også, at der i kontingenter ikke vil indgå mere end 1¼ mill. kr. ugentlig, og det vil sige, at hvis kassen ikke på en eller anden måde hjælpes, har den ikke penge til mere end godt en uges understøttelse. Nu tror jeg ikke, det får lov til at udvikle sig sådan, tværtom, men jeg nævner det her, fordi det viser, hvor utilstrækkelig lovgivningen har været og stadig væk er, viser, at det ikke har været noget reelt grundlag, man gik ud fra, da man fastsatte de tilskudsordninger, som gennemførtes for bare nogle få år siden.

Det er klart, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse må have penge, så den hjælp, der skal udbetales, kan udbetales både i de nærmeste uger og i tiden fremover. Jeg tror dog ikke, at det foreliggende lovforslag er i stand til at klare de vanskeligheder, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse står over for bare i de kommende måneder. Man kan se på kontingents størrelse og finde ud af, at det kunne være noget højere, men det bortforklarer ikke, at kas-

sens økonomi ikke hviler i sig selv. Det budget, der er opstillet, forudsætter, at der skal trækkes på det tilskud, som tilkommer kassen for 1956-57, hvis udgifterne skal klares frem til april måned, og selv om man ved at forhøje kontingentet med blot nogle øre om ugen kommer op over den grænse, der er fastsat i lovens § 13, vil det ikke forbedre økonomien synderligt. Ifølge den likviditetsberegning, som følger med lovforslaget, vil arbejdsløshedskassen, når man kommer til 1. april, kun råde over 4,4 mill. kr., og det forudsætter endda, at de udgiftstal, der opereres med, holder. Jeg er imidlertid ikke sikker på, at disse tal holder. Der regnes med de samme udgifter, som man havde i fjor; men kan man gå ud fra, at arbejdsløsheden for arbejdsmændenes vedkommende og dermed udgifterne kan holdes inden for de samme rammer? Det forekommer mig, at de udsigter, der er, de tal, der foreligger, siger noget helt andet; den ordning, der her træffes, vil, så vidt jeg kan se, ikke engang holde til 1. april. Der må noget mere til; sørger man ikke for på anden vis at hjælpe arbejdsmændene, vil man komme til at stå over for denne kasses problemer igen om blot et par måneder.

Det er hele arbejdsløshedsloven, der må tages op til revision. Man kan naturligvis godt tale om — som det er sket her — at pengene kan tages i de kasser, der er relativt godt stillet. Jeg ved ikke, om det kan være en løsning i øjeblikket; men med de mørke fremtidsudsigter, der er også for andre kasser, tror jeg, det er en dårlig udvej, selv om man kan påpege tilstedeværelsen af aldrig så mange store beløb. Det kan ikke være den vej, vi skal gå, det må være en anden. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Ravn i, at det er selve formen for statstilskuddets beregning, der skal ændres; det kan ikke klares med at ændre kontingentet; de byrder, der ligger på de forskellige kasser, de udgifter, de har, må være grundlag for tilskuddets beregning; det kan ikke være arbejderne alene, der skal bære de store byrder ved arbejdsløsheden. Der tales nu om solidaritet; jeg har hørt det før. Men det må være hele samfundet, der viser solidaritet her. Det er alt for let at stå og tale om solidaritet, når det er andre, der skal betale.